

hans Vegne. Det er godt, og det slaar jeg fast. Dermed er det givet, at den officielle eller autoriserede Fortolkning, som jeg kalder den, er urigtig, og saa ere vi dog komne noget videre. Men jeg tillader mig at gentage mit Spørgsmaal: Hvor staar det? Hvor findes Hjemmelen derfor? Man kan ikke sige, at det har kun rent akademisk Betydning og er uden praktisk Interesse. Thi det har det netop; hvis det nemlig staar i § 2 — og jeg gad vide, hvor det ellers skulde staa, det er det, jeg har spurgt den højtærede Minister om, og han svarer, at det er gældende Ret, men har endnu ikke nævnt noget om, hvor det staar — hvis det altsaa staar i § 2, kan det kun være i første Linie, thi det øvrige handler om uordnede Personer, og det er de ordnede, vi tale om her. Men staar det i § 2, er det altsaa, fordi ordnede Personer regnes for Præster i Folkekirken. I den nugældende Lov af 25de Marts 1872 bruges der heller ikke andet Udtryk end „Præst i Folkekirken“. Den indeholder heller ingen anden Hjemmel, hvis den ikke ligger i dette Udtryk, og hvis den ligger i dette Udtryk, har det en overordentlig praktisk Betydning, thi saa faa vi ogsaa de paagældende Præster med i §§ 3 og 4. Det forekommer mig netop, at det har Interesse for alle Folkekirkens Medlemmer at faa dette slaaet fast, da det Skridt, jeg ønsker, gaar ud over, hvad den højtærede Minister erklærede for at være gældende Ret. Saa komme vi til, at forhenværende Sognepræster, som ere afskedigede i Naade og med Pension, kunne, naar 10 Sogneboere ønske det, komme til at prædike i en Sognekirke. Og hvad Ulykke er der egentlig deri? Jeg ved ikke, hvorfor vi skulde afskære dem eller maaske rettere os fra Retten til, at de kunne gøre det, naar vi kunne faa dem til det. Derfor har jeg stillet mit Ændringsforslag, og derfor maa jeg, om jeg end beklager den ringe Tilslutning, det har faaet, fastholde det.

Fogtmann: Den ærede Ordfører bliver ved at forsvare Flertallets Ændring i § 9. Det skulde han nu ikke gøre, for den kan ikke forsvares. Vil man beholde dette Udtryk „berettiget“, maatte det jo ved første Øjekast efter almindelig Forstaaelse betyde „berettiget fremfor andre“. Thi Berettigelsen i al Almindelighed bestaar deri, at vedkommende Præst, der holder ekstraordinær Gudstjeneste, finder Kirkebetjentene egnede dertil og derom er bleven enig med dem, det er den almindelige Beretti-

gelse. Skulde de betegnes som berettigede paa anden Maade, saa maa det være den, at de have en særlig Berettigelse, men det er heller ikke det, Ordføreren vil lægge ind i det. Det er ikke det, han mener, siger han, og saa mener han det vel heller ikke. Han mener noget helt andet. Han mener med det, at de maa være berettigede i den Forstand, at ingen kan hindre dem i at gøre det; de ere berettigede ligesom andre, og de skulle have Lov til uanfægtede at gøre det. Men Bestemmelsen behøves alligevel ikke. Selv om den ærede Ordfører retirerer over i den Stilling, saa forslaar det ikke. Er det i Skoletiden, er Skolelæreren ikke berettiget til at gøre det, og det skal han heller ikke være. Efter den almindelige Redaktion af Forslaget, baade efter den højtærede Ministers, efter Flertallets og efter mit Forslag er Skolelæreren ikke berettiget til, naar der holdes en Gudstjeneste, at forlade sin Skole og gaa over i Kirken, fordi han hellere vil have Betaling for det, da han jo alligevel faar sin Betaling hjemme. Det er ikke Meningen, at det skal være saaledes. Ligger det uden for hans Skolegerning, er han lige saa berettiget som noget andet Menneske. Intet Menneske kan forhindre ham i at bruge sin Fritid, som han ønsker det, naar han blot gør det paa en sømmelig og ordentlig Maade, og det vil dette jo altid være. Derfor tror jeg ikke, at den ærede Ordfører vil kunne forsvare Flertallets Ændring. Jeg tror ikke, han kan finde nogen tredje Skanse at stille sig bag; de to første ere absolut borte.

Nu siger den ærede Ordfører, at han ikke kan tage Flertallets Forslag tilbage. Det kan han jo saa lade være med, vi ere jo dog enige om, at det skal laves om til 3die Behandling. Jeg kan ikke stemme for det, og jeg ved ikke, om der er nogen anden, der kan. Men derved sker jo ikke nogen Skade, for saa komme vi jo tilbage til Ministerens Paragraf, og der skal jo dog laves noget om i den, saa det har ikke meget at sige, om det bliver lidt mere eller mindre, der bliver ændret nu.

Naar jeg skal tage mit Ændringsforslag tilbage, ønsker jeg dog at gøre opmærksom paa, at jeg venter, at det ærede Udvalg vil tage et skønsomt Hensyn til den Forhandling, der her har fundet Sted, og at jeg venter at se Ændringsforslag til 3die Behandling, som i Realiteten komme den Stilling nær, som jeg har indtaget.

Den ærede Ordfører sagde, at mit Forslag var mangelfuldt, idet det glemte at tage Hensyn til nogle Forhold, som han